

Z besed s Božskými Učiteli

Z ruského originálu přeložila
Jiřina Broučková

Obsah

Jan Křtitel.....	2
Apoštol Matouš	3
Apoštol Marek.....	4
Apoštol Filip.....	6
Apoštol Ondřej	8
Apoštol Jan.....	10

Jan Křtitel

Měli jsme pozvání na konkrétní datum — na lesní *místo síly* Danish Lady (Dánské Paní).

Je ráno. Přicházíme — a nepoznáváme Ji... Není vidět Její obličej, a energetika je sice Božská, ale jiná, nežli má Ona...

Až po nějaké době jsme si to vyjasnili, a všichni, spolu s Ní, jsme se rozesmáli... Ukázalo se, že se s Ní spojil Vědomím Božský Apoštol Jan Křtitel!

— Jane, těšili jsme se na setkání s Tebou! Povídej nám, prosím, o sobě. Když jsi byl vtělený v Ježíšových časech — byl jsi už Božský, tak jako teď?

— Ne docela.

Byl jsem už rozměrově velice velkým vědomím, když jsem zvěstoval Izraelitům Kristův Příchod. Byl jsem také i prorokem: mohl jsem pociťovat a slyšet Boha. Ale nemohl jsem říkat o Sobě, tak, jako Ježíš: «Já i Otec jsme Jedno».

Potom jsem se vtěloval v Austrálii, byl jsem majitelem a kapitánem obchodní plachetnice...

... Jan ukazuje moře... Obchodní plachetní loď...

— Vy se ptáte, jak jsem Se dál rozvíjel? — «Foukal jsem do plachet»...

Naučit se dokonale «chytat vítr» se Mi velice hodilo na Cestě Mého dalšího duchovního růstu... Ze začátku jsem to dělal, abych ovládal plachty Své lodi. Ale potom jsem se i Sám — v meditacích — stával — «plachtou», vytvářel jsem ji ze Sebe. A Sám jsem také byl i «větrem», nafukujícím plachtu...

Vzpomínáte si, jak jste se učili Pranávě — splnutí s *Proudem Svatého Ducha*, a spojovali to s meditací «Plachta»?

Tak přesně takhle jsem i Já splýval s Pranávou: zpočátku s horizontálním Proudem nad povrchem moře nebo pevniny. A potom ještě z nakloněné roviny z jemnějšího eónu. A ještě potom — to samé téměř vertikálně.

Tak jsem se stal Proudem, vycházejícím z Příbytku Stvořitele.

A potom, když jsem se s tělem rozloučil navždy, — Mně Stvořitel přijal do Sebe...

Taková je v krátkosti Moje Cesta. A v současnosti pokračuji ve Své Práci z nevtěleného stavu — převážně v Austrálii a Oceánii. Tam jsou teď vtěleny a dorůstají mnohé perspektivní duše.

Takže, teď vy všichni všechno o Mně znáte.

— Tak to Ty jsi nás kdysi učil Pranávě?

— Ne, Já ne. Ale vždyť tyhle techniky jsou standardní. Jsou to prvky «povinného programu»...

— Jane, nechtěl bys teď našim prostřednictvím něco předat vtěleným lidem?

— Ano.

Já ve vás vidím pravé křesťanství — to které zcela odpovídá Učení Ježíše Krista, předanému tehdy Jím. A také — Jeho současnému názoru.

Ale proč se při vyslovení jména *Ježíš* obličejte spousty lidí utápějí v zármutku? Je třeba to změnit! Ježíš není ikona ani soška! On je Živá Božská Radost!

Nemůžu se dívat na ty sevřené rty, chladné oči a přísné tváře návštěvníků v kostelích! Bolí Mě, když ve jménu *Ježíše* zabíjejí, upalují, bijí, když, maskování tímto svatým jménem, znesvěcují sexuální lásku — ve které lidé mohou dávat jeden druhému nejvyšší projevy něžnosti...

Oni říkají: «Bůh trpěl — i vy musíte trpět!» Ne! Bůh není utrpení! Bůh je Láska! Radost a Blaženost jsou Jeho podstatou! A vy musíte v sobě vytvářet *jasání lásky a radosti*! Při vyslovení jména *Ježíš* musí radostný a něžný klid zaplavit vaše srdce!

Ježíš nebývá v těch církvích, kde jsou zachmuřené tváře a zakalené oči. On je jen s těmi, v jejichž srdcích se rozhoří světlo lásky při vyslovení Jeho jména!

Apoštol Matouš

Les neobyčejně vysokých a urostlých smrků, bříz a osik. Ze všech stran znějí radostné, nadšené písně jeřábků. Oni s námi zjevně chtějí komunikovat, vnímají nás jako svoje hosty!

Lesní sattva!

V létě se tady, na rozdíl od okolního lesa, dá nasbírat mnoho hub — lišek. Ale teď je zima, prosinec. Nicméně, my jsme nasbírali spoustu hub, aniž bychom na to vynaložili nějaké speciální úsilí. Jenom tu teď nerostou lišky, ale hlívy. Hlívy bývají obvykle na olši. Ale tady olše nejsou. Proto vyrostly na břízách...

... Ale my jsme teď nepřišli za jeřábky ani na houby. Čekají nás tady Božští Učitelé — Apoštolové Jan, Marek, také je tu poprvé přítomen Apoštol Matouš — a my jsme to dříve o Ném ani nevěděli, že On také žije v Příbytku Stvořitele! Oni všichni jsou tu spolu s Božským Finem, Ušáčkem a Dobryňou prakticky těsně soustředěni kolem jednoho z oblíbených míst Ježíše Krista — Jeho *místa Samádhi*.

Ježíš je tady, tak jako i na dalších nám známých *místech síly*, vždy přítomný a dostupný pro snadnou komunikaci s Ním. Ale tohle Jeho místo je unikátní tím, že On právě na něm pomáhá aktivovat nejen duchovní srdce, ale také přední meridián, který také hraje důležitou roli v plnocenném fungování emocionální sféry, protože umožňuje ve vší úplnosti pojmout Božskou Blaženost. A těm žákům, kteří jsou toho hodni, tu Ježíš také pomáhá nahradit Svoji Blažeností všechny energie, nacházející se v jejich tělech...

Ježíš mluví o Blaženosti, poznávané na tomto místě:

— Takový jsem Já. Takový je Každý z Nás, Kterí jsme úplně vešli do Stvořitele a tvoříme Jeho Neoddělitelnou Součást!

Určitě přiveď sem, do Mne, každého, koho ti svěřím!

... Potom Ježíš převádí naši pozornost na Svého Učedníka — Apoštola Matouše.

— ... Jak jsi dosáhl Stvořitele, Matouši?

— To nebylo v tom vtělení, o kterém víte.

Po něm jsem se vtělil v Anglii, plul jsem na lodi po mořích. Miloval jsem *Oceán Stvořitele*, objímal jsem Ho Sebou, nořil se do Něho vědomím s *hlavou* — a stal jsem se Jím!

Ježíš Mně pomáhal. Vedl Mě do Sebe. Od těch dávných dob, kdy Mě On vzal do učení, jsem se od Něho neodloučil.

— Čím se zabýváš teď?

— Daruji ticho, utírám slzy těm, Kdo Mě chtějí poznat, ale zatím ještě nemůžou... Ponořuji ty, kdo už dozráli, do Sebe, laskám je v Sobě... A snažím se nenechat zapomenout na Mne ty, kdo jsou na Cestě do Mne...

... Předtím jsem dlouho hledal perspektivní duše po mořích kolem britských ostrovů, ale všechno bylo nadarmo. Nosil jsem na Svých Rukách mládež, přemýšlel o nich jako o *plavčících Ježíše Krista*. Nazýval jsem je tak v myšlenkách — a dával jsem jim na srozuměnou, že je jim to jméno propůjčeno. A někteří z nich to chápali...

Ale když dorůstali, materiální úroveň je naplno vtahovala do sebe. A *tamto* — zůstávalo v jejich paměti jenom jako dětská hra!...

Proto jsem teď s vámi.

— Co nám poradíš, Matouši?

— Duchovní situace na Zemi je velice žalostná! Lidé nevědí, co je to Bůh a kde Ho hledat... Je třeba jim pomáhat!...

— Je Tvoje Evangelium překrouceno?

— Ne, není překrouceno. Snad jen jednotlivá slova by bylo možné lépe přeložit, poopravit překlad.

— Nepovíš nám podrobněji o Tvém vtělení v době Ježíšova pobytu na Zemi?

— Radši Mne vnímejte jako plavčího se na lodích po mořích, milujícího pozemské oceány i *nepozemský Oceán!* Tento obraz se mi více líbí!

— Kdy ses vtěloval v Anglii?

— Ve dvanáctém a sedmnáctém století...

— Dvakrát ses vtěloval?

— Ne, jednou.

— ?

— Žert! Měl jsem ženu. A, jako kapitán lodi, jsem měl možnost brát ji na plavbu s Sebou.

Ona Mne potom také dostihla v Příbytku Stvořitele!

A stal se z ní statný muž, když se ještě jednou vtělovala v sedmnáctém století. A On se také plavil na lodích. A udělal všechno tak, jak jsem jí Já přikazoval: úplně Mě zopakovala, Moji Cestu!

Když byla Mojí ženou, jmenovali Ji — v ruské výslovnosti — Klára. Ale příště...

... Přistoupil k nám, aby nám ukázal tu Svoji podobu: ramenatý muž, s krásným svalnatým tělem, světlým zářivě radostným obličejem a výjimečně přívětivým osobním kouzlem...

— Vy jste se s Ním už seznámili, ačkoliv jste tehdy spolu nehovořili. Bylo to severozápadně od těchto míst před několika lety...

On začínal zase jako plavčík. Byl to jediný *plavčík Ježíše Krista*, který Se Mně úplně zasvětil — a postihl Mě!

... K tomu, co už bylo řečeno, bych chtěl dodat — o jednom z nejdůležitějších kritérií rozlišování mezi pravými a falešnými náboženskými přesvědčeními mezi lidmi. Mám na mysli to, že vnucování tendencí žebavých modliteb je velice škodlivý jev. Protože lidi programuje na růst jejich egocentrizmu.

Zatímco opravdová zbožnost se musí projevovat v neustálé práci na sobě — práci na změně sama sebe v souladu s tím, co od vtělených lidí čeká Bůh. A také — ne v «sloužení sobě», ale v sloužení Bohu. A to se musí projevovat především v šíření pravdivých vědomostí o Něm a o Cestě k Němu.

Apoštol Marek

— Já, Marek, vás vítám! Jsem celým srdcem s vámi! A Svýma rukama vám pomáhám nést ten náklad, který jste si na sebe naložili!

— Marku, Ty jsi nám už vyprávěl, že ses, tak jako Matouš, po tom životě na Zemi v časech Ježíšova vtělení, vtělil v Anglii. Vyprávěj nám prosím, jaký jsi byl, když jsi přišel do toho následujícího vtělení? A jak jsi postihoval Stvořitele?

— Vzpomínku na předchozí vtělení jsem v mysli pochopitelně neměl. Ale existuje ještě i paměť duše, vědomí. Jelikož jsem se narodil v Anglii v epoše vlády tehdejšího katolicizmu, cítil jsem Se stejně, jako volný pták, zavřený do klece. Duši,

kteřá se už sblížila s Velikým, není možné naučit žít v kleci, třebaže velice přepychové!

Jen si to představte: Ježíšovo jméno vyvolávalo explozi jásání v Mém srdci, ale církvev — odmítnutí duše! Neměl jsem dokonce ani možnost si přečíst Evangelium — to samé, které jsem Sám v minulém vtělení napsal...

— A kdo Tě učil, když ses vtělil v Anglii?

— Ježíš...

My všichni, Kdo jsme se sblížili s Ježíšem, jsme se znovu rodili se srdci, ve kterých žil Ježíš. A at' jsme byli kdekoli — Ježíš byl vždy s Námi. On do nás kdysi «vdechl» Život Pravý — a My jsme se «rozletěli» do dalších zemí, do dalších životů¹, a nesli jsme Ježíšovo Světlo v Sobě. My všichni jsme byli jako okroužkovaní ptáci; byli jsme zasnoubeni s Ježíšovou Láskou!...

Vzpomínáš, že jsem vám předtím říkal, že až když jsem se vzdal zplnomocnění *velvyslance*, jsem začal dostávat *poselství* od Boha... Tehdy jsem začal vidět a slyšet Ježíše!

— Pověz nám to podrobněji, prosím!

— Byl jsem velvyslancem. Jednou, před tím, nežli jsem se vydal na cestu s misí od velvyslanectví, jsem přišel do chrámu a modlil jsem se k Bohu, aby Mi dal sílu a umění říkat ta slova, která by se líbila Mému Pánu Bohu... Sám jsem si myslil, že prosím ve věci Svého velvyslanectví...

Ale najednou intenzívní Světlo zalilo všechno kolem... — a Já jsem uviděl Ježíše!...

On řekl:

— Ty se nezabýváš tím, čím bys měl, Můj milovaný Marku!... Neprosíš o ta pravá slova a nemyslíš na to pravé dílo!...

Ale Já tvoji prosbu vyplním, i když jinak, nežli si myslíš: Já tě naučím — co máš dělat a jak máš mluvit! Rezignuj na svoji funkci a předej práci! Já tě pověřím jinou *funkcí* — budeš Mým Vyslancem! Odteď budeš dělat to, co si přeje tvůj Pán Bůh!

... Když jsem složil funkci, označili Mne za pominutého na rozumu... a dovolili mi odjet na rodinný zámek, abych tam žil v ústraní.

V Mém životě teď zůstal jenom Ježíš! Stačilo Mi jen vyslovit Jeho Jméno — a On Se okamžitě zjevil, a zaléval *Zlatou Září* všechno kolem i uvnitř Mne! Stal se skutečnějším, nežli všechno materiální, co Mne obklopovalo... A Já jsem s Ním — Živým — rozmlouval! On Mi ukazoval Můj předchozí život, a epizody ze Svého života... Něžně Mne oslovoval Mým předchozím jménem — Marek...

Potom Mi začal ukazovat Sebe jiného — Vesmírného, Jednotného se Stvořitelem! Učil Mne meditací Splynutí s Ním. A ponořoval Mne do Něho.

Ptal jsem se Ježíše:

— Jak můžu pomáhat lidem?

On odpovídal:

— Podívej se: mnoha duší jsem se dotkl, a každý, kdo ke Mně zamíří, má pomoc ode Mne — právě tak, jako ty.

Existuje určité *přetvářející dotknutí Boha duše*, po kterém se pro ni předchozí život v hříších a neřestech stává nemožným, nepředstavitelným. To se nazývá *okamžikem pravdy*.

Jen velice nemnozí lidé jsou připraveni k takovému *dotknutí*. Já tě je pomohu hledat. Musíš se je naučit vidět — a uvidět ten okamžik, kdy je možné sáhnout do duše člověka a darovat mu takové dotknutí...

---

¹ Vtělení.

Ty jsi Mně dal svoje srdce navždy — a Já ti dám navždy Svoje Srdce jednotné s Bohem Otcem! Dám ti slova, za kterými budu stát Já! Dám ti Sílu Ducha, Kterou nezviklají zkoušky! Naučím tě vidět ten moment, kdy se Mým Ohněm můžeš dotýkat duší.

Bůh Otec může žít v tobě právě tak, jako ve Mně!

... Vyplnil jsem ten Ježíšův odkaz.

Našel jsem nemnohé, kterým jsem dokázal darovat úplnost Jeho Učení.

Ježíš tehdy nadiktoval skrze Mne knihu, která se stala učebnicí pro Mne a ty Moje učedníky...

Ale to, co jsem tenkrát udělal, se bohužel dlouho mezi lidmi neuchovalo...

Apoštol Filip

— Jsem rád, že jsi přišla právě sem...

Vzpomínáš, tady, na tomto místě, když vás sem Vladimír poprvé přivedl, jsi dokázala uvidět Ježíše *očima duše* a dostala jsi Jeho požehnání k pokračování tvého snažení?... Stále jsi tehdy na samém počátku Cesty k Bohu Otcí...

— Vzpomínám..., do nejmenších podrobností vzpomínám!...

Filipe, pověz, jak jsi Ty poprvé uviděl Ježíše?...

— Dobře...

Tenkrát jsme už dlouho čekali na příchod Mesiáše... A jednou, Moje sestra náhle vběhla do domu se slovy:

— Filipe, On — přišel!...

Dál nedokázala pronést ani slovo...

Mnozí lidé zamířili na prostranství za vesnici, kde měl On mluvit.

Shromáždilo se mnoho lidu, ale nebyl tam obvyklý křik a shon, všichni očekávali... Náhle zavládlo podivuhodné průzračné *ticho*.

A Ježíš začal mluvit.

Nemluvil hlasitě, ale zdálo se, že Jeho měkký hlas nezní zvenku, ale uvnitř každého posluchače... A, ať už stáli lidé jakkoliv daleko, všichni slyšeli každé Jeho slovo...

... Já jsem potom ještě mnohokrát zažíval ten podivuhodný stav, kdy Ježíš ponořoval všechny posluchače do Sebe-Vědomí — a mluvil s každou duší tak, jakoby — mezi čtyřma očima — ať už bylo kolem sebevíc lidí!... A každý věděl, že Ježíš mluví právě k Němu...

... Když kázání skončilo, lidé se rozcházeli, přeplněni tím, co uslyšeli. Šli potichu, jako by se báli poztrácet to drahocenné, čím je Ježíš naplnil... A já... jsem dál ani jít nemohl: nohy jako by Mi přirostly k zemi...

Nevěděl jsem, jak dokážu dál žít bez Něho!... Všechno, co jsem dělal předtím, ztratilo smysl... Ale to, o čem On mluvil, Mě mohl naučit jenom On...

Ježíš ke Mně Sám přistoupil a oslovil Mě jménem, jakoby Mě znal... Zeptal se, jestli Ho chci následovat?...

Odpověděl jsem:

— Chci, Pane! Tam, kam Ty půjdeš, vezmi i mě!...

Ježíš se dotkl Mého ramene a řekl:

— Pojďme, můžeš Mě následovat...

* * *

— Filipe, vyprávěj nám o tom, jak učil Ježíš, jestli je to možné!...

— To je složité předat na úrovni slov... On učil — celým Svým životem, On učil každým činem a každým Svým slovem!... On v nás odhaloval to, co bylo nedokonalé. On nás učil vykořeňovat v sobě neřesti — poněvadž se nepřiblíží k Otci ten, kdo se nestal *Světlem Čistým!*

On učil meditace: učil je tak, že ponořoval do Svých stavů, učil je tak, že vysvětloval, jak do nich vcházet, a jak je udržovat, ať už by při tom bylo našim tělům jakkoliv těžko.

Přikázal-li připravit nocleh nebo shromáždit lidi, přikázal-li někomu pomoci nebo tvořil Božské zázraky před našima očima... — každé Jeho slovo a konání něco změnily v těch, kdo Ho chápali a následovali.

Od té doby, kdy jsme začali následovat Ježíše, už pro nás neexistoval jiný život, nežli život s Ním! Každý opustil všechno, co měl, všechno co měl v «pozemském» světě, — aby následoval Pána!

Ale tohle ještě nestačilo k tomu, aby bylo možné stát se *Jedním s Otcem*, jak učil Ježíš. Každý ještě musel *opustit «sám sebe»*...

On neměl mnoho času...

... Ukončovat přeměnu Sama Sebe a dosáhnout úplného bytí ve Splynutí s Otcem Nebeským jsme museli, až když jsme se už rozešli do různých zemí, a přinášeli tam Jeho Učení. A Ježíš byl vždy s každým z Nás...

— ... Ještě bys chtěl něco povědět, Filipe?

— Chtěl bych, ale ve světě není slov, která by to mohla vypovědět... Chtěl bych vyprávět o Lásce k Ježíšovi... Povím o tom beze slov každému, kdo se ke Mně obrátí...

Ještě chci vyprávět o *Kristově Srdci*. Mnozí lidé ta slova používají, aby poučili druhé... Ale chápou oni sami, o čem mluví? Vždyť *Tohle* je jedno z největších odhalení, které může sám pro sebe udělat hledající křesťan!

Srdce Kristovo je největší ze všeho, s čím se každý z nás, kdo jsme jen prostými lidmi, setkal ve svém životě!

Proto, pokud Ho budeme posuzovat pouze slovy, nemůžeme o Něm ani v nejmenší míře získat představu!

Je to *Srdce*, které Svou Láskou obemyká všechno! Je v Něm nekonečný Zdroj Lásky a životní Síly! Podobné nekonečně velikému Slunci — září pod celým tímto světem!²

Kdo pocítí toto *Srdce*, může opravdově pocítit i tu Kristovu Lásku, se kterou On šel k lidem! Ale až když pocítíš toto *Srdce jako svoje*, pochopíš konečně úplnost tohoto Poznání...

A proto říkám: povinností každého pravého křesťana je snažit se stát *Kristovým Srdcem*, aby se v tom doopravdy stal podobným Jemu!

... Já jsem připraven pomáhat všem, kdo hledají Ježíše, kdo hledají Otce!

... Ježíš a mnozí druzí Synové a Dcery Jednotného Otce vdechli život do těch vašich počátků, které budou vytvářet nové duchovní jaro na planetě Zemi! My Všichni vám rádi darujeme Svoji pomoc!

² Mluví se o *Hlubinách* mnohorozměrného prostoru.

Apoštol Ondřej

— Čekal jsem vás! Poslouchejte:

Tedy, když jsme poprvé uviděli Ježíše, jsme o Něm už mnohé slyšeli od Jana Křtitele — a čekali jsme na Jeho příchod. Ale, ať už jsme jakkoliv čekali a připravovali se, přihodil se zázrak — veliký zázrak dotknutí se Jeho, Živého!

Nikdo z nás nebyl natolik připravený, aby hned dokázal pojmout to vědění, které Ježíš přinesl... On nás učil... Učil nás když mluvil, i když mlčel, i když domlouval druhým, i když s námi jenom jedl spravedlivě rozdělené chudé jídlo, i když jsme neměli kde strávit noc, i když jsme ho oslavovali, i když jsme Ho odsuzovali... Každý okamžik strávený spolu s Ním byl učením!

Chtěl bych vám vyprávět jednu příhodu. Jednou, ještě před začátkem našeho apoštolského Sloužení, vypravil Ježíš několik z nás uzdravovat a kázat do jedné vesnice, ale Sám s námi nešel...

Šli jsme tam s radostí a pýchou: Ježíš nás pověřil uzdravovat Jeho Sílou!

Když jsme tam přišli, snažili jsme se mluvit jako On, opakovali jsme Jeho slova, a potom jsme začali uzdravovat... Ale nic se nám nedařilo... Zázraky se nekonal... Sklidili jsme jen posměšky:

— A kde je váš Bůh?! Vy jste podvodníci!

... Vrátili jsme se zpátky s ostudou...

Ježíš nás přivítal slovy:

— Kde je vaše víra? Kde je vaše láska? Kde byl váš Otec, když jste uzdravovali?

Odpovídali jsme:

— On byl s Tebou...

— Jestliže je On se Mnou, a ne s tebou, Ondřeji, kdopak bude tedy uzdravovat?

Ty?

Když ty konáš Jeho Dílo — pak musí být Otec, a ne Ondřej, ve tvém těle! To Otec — dává požehnání a sílu, to On — tvoří tvýma rukama! Pokud to není Jeho vůle — pak slova nepomohou: chromý zůstane chromým, slepý neprohlédne!

A Ježíš Nám řekl:

— Jděte zpátky!

Odpovídali jsme:

— Nemůžeme: nikdo nám už neuvěří! Dovol nám jít do jiné vesnice...

Ježíš znovu řekl:

— Jděte zpátky — a ať jde v každém z vás Otec! Nebojte se posměchu! A pokud vás budou chtít pozabíjet — také se nebojte! Nebojte se smrti! Nebojte se bolesti! Uzdravujte ty, koho On ukáže, — a projevujte na nich Jeho Sílu a Jeho Lásku! Já budu s vámi!

... A My jsme šli. Posmívali se nám. A přilétaly kameny. Ale každý z nás pocíťoval Světlo Ježíšovy Lásky a Otcovu Sílu... — a kameny se nám vyhýbaly...

Posměváčci se léčit nepřicházeli. Ale přicházeli nešťastní, jejichž láska k Pánovi byla veliká. A oni říkali:

— Pokud to bude Jeho Milost, uzdrav mě, hříšného!...

A oni se uzdravovali. A my jsme oslavovali Ježíše a Otce a říkali jsme:

— Jdi a nehřeš více!

A Otcova Síla byla v nás! Právě takhle jsme si osvojovali zákon Nejvyšší Síly: *Nesmí být nikdo mezi tím, komu pomáháš, — a Bohem: jakákoliv příměs «já» — nedovoluje téci Otcově Síle! ... Otec Se může projevovat prostřednictvím tvého těla jenom tehdy, když ty, jako nižší «já», nejsi!*

Neproběhlo to najednou. Ale postupně — bylo čím dál snadnější stávat se *Révou!*

— Když jste šli kázat — bez peněz, bez jakékoliv jiné podpory, kromě Boha, — jak jste vycházeli, jak jste přežívali?

— O tom jsme přemýšleli až v poslední řadě. Někdy nás čekala hostina, a jindy — rány a nenávisť. Tak jsme chodili spolu s Ježíšem, a tak šel potom i každý z nás podle vůle svého osudu...

A pokud jsme zůstávali hladoví — znamenalo to, že *Pánův Chléb* nenasytil ty duše, ke kterým jsme přišli, a rmoutili jsme se jen nad tím, že zůstali hladoví *oni* ...

Nebo, jestliže semena Pánových slov padala na *kamenitou půdu*, cožpak jsme mohli být smutní kvůli *ranám kameny*, když jsme věděli, že zde nevzejdou semena Jeho Lásky?!

— Je lehké žít s absolutní vírou! Ježíš nás tomu naučil: *Jestliže je třeba přijmout smrt, pak ji přijímáš! Jestliže ti Bůh prodlužuje Život, pak Mu sloužíš!*

Je to přece tak prosté! — *absolutně věřit Jemu*, Který je s tebou a v tobě! Tvoje síly, tvoje ruce, tvoje myšlenky — slouží Jemu, a všechno ostatní ti On dá: všechno, co On bude považovat pro tebe za potřebné!...

Každý den života zvětšoval Jeho slávu a přibližoval nás k Němu!

Čím dále — tím méně ve Mně zůstávalo předchozího Ondřeje, a stále více bylo Ondřeje Prvozvaného — Ježíšova Ondřeje, Ondřeje-Syna Nebeského Otce!...

A z kříže už kázal ukřižovaný Pravý Ondřej. A dokonce když Mě strážcové chtěli osvobodit, nedokázali se přiblížit!...

Já jsem šel k Ježíšovi!

Tak to chtěl Otec: Já jsem odcházel do Něho!...

... Nám bylo lehce! Nám bylo mnohem lehčeji, nežli Druhým, kteří došli do Otce! Od té doby, kdy jsme poprvé uviděli Ježíše, — byl On s Námi!

My jsme se nepodobali řekám, které si musejí razit cestu. Ne: My jsme se tehdy slili s ohromnou Řekou, která už prorazila Svoje koryto do Oceánu. Ježíš Nám ukázal Cestu! My jsme šli vedle Něho, My jsme šli s Ním, jenom kousíček pozadu! Bylo Nám lehce!

On Nám ukázal Cestu a dal sílu jít! On Nás naučil spojovat se s Otcovou Sílou! A každý z Nás si přál projít až do konce Jeho Cestu — a také vejít do Příbytku Otce! Smrt ukřižováním byla žádoucí!

My jsme šli Ježíšovou Cestou!

My jsme nesli Jeho slova lidem!

My jsme dělali to, čím Nás On pověřil!

Ježíš byl vždy s Námi!

A teď jsme My — s Ním — v Nebeském Otcí!

* * *

— Neštěstí k člověku přichází tehdy, když zůstane sám, sám se sebou, bez Boha.

Pokud člověk nežije pro Boha — pak přichází neštěstí.

Člověk tak žít nesmí! On musí žít ve Mně a pro Mě!

... První hrdinský čin duše na Cestě k Otcí je čin předstoupení. Tehdy začíná život v uvědomění si sama sebe před Ním. A «Jeho váhami» jsou už převažovány jak myšlenky, tak skutky...

Druhý hrdinský čin duše je čin sloužení Jemu. Každé pomyšlení i konání musí být *pro Něho*.

Ve splynutí prvních dvou hrdinských činů se získává úplná oddanost Jemu.

Ale korunou života duše je třetí hrdinský čin — když dáš Jemu sebe celého a víc už na sebe nemyslíš, protože jsi zapomněl na osobní — z Veliké Lásky k Němu!

Pak se stane možnou velická svátost *Připojení, Znovusjednocení, Splynutí*. Když se všechno, co předtím bylo mnou, stává Láskou a přináší se darem Jemu, — pak mizí darující, neboť on dal všechno, dal i sama sebe!

Vcházející do Něho říká: «Jsi jenom Ty — Otče!»

A vycházející z Něho říká: «Já i Otec jsme Jedno!»

A pak je umožněno to Nejvyšší — tj., to, co Ježíš lidem ukazoval Svým životem. Je to vykonávání Mise, při které už neexistuje oddělenost!

Apoštol Jan

— Ježíš byl s Námi, Ježíš byl v Nás, On spojil Naše srdce v Sobě! Prostřednictvím Ježíšovy Lásky jsme se stali Jedním s Otcem! Ježíšovo Srdce se stalo Srdcem každého z Nás!

Ježíšova Láska přetavuje, přeměňuje, uzdravuje!

Bůh je Láska! Ježíš to zjevil lidem!

Přijměte Jeho Lásku do srdcí! Je to Otcova Láska! Je to Láska každého z Nás!

Zde — v Jeho Příbytku — jsou všichni, Kdo Ho poznali, — *Jedno!*

... Každému, kdo se chce naučit té Lásce, o které mluvil Ježíš, jsem Já připraven pomáhat! Stačí obrátit se ke Mně tak, že si připomene Moje jméno!

Já jsem Jedno s Otcem — a pro Mne není nic nemožné! Sílou Otce — Já stvořím všechno, co bude nezbytné pro výuku, všechny příznivé podmínky pro rozvoj Mého učedníka! Ve vesmíru není síly, která by to mohla zmařit!

Ale ať také ten, kdo se ke Mně obrátí o pomoc, koho Já budu vést, vynakládá i ze svojí strany všechna potřebná úsilí, bez kterých není možný úspěšný vzestup!

Musí být vnímavý — aby mu neunikaly Moje náповědi a ponaučení.

Musí být odvážný — aby uvěřil v možnost přímého vedení ze strany Boha a následoval ho ve svém životě uprostřed materialistů a pseudověřících.

Musí být svobodmilovný — aby byl schopný odtrhovat se od obvyklého «pozemského» a vystupovat na výšiny, které se druhým zdají být nedostupnými.

Ale cožpak je jinak možné stát se Tím, Kým se stal Ježíš?

Žijte tím, co tvoříte pro budoucnost, pro život nadcházející! Nezapředávejte do bažiny současných problémů a starostí!

Budoucnost před vámi otevírá zářivé perspektivy života ve Mně!